

ПАТРИША ХАЙСМИТ КОШМАРНИ УТРИНИ

Превод от английски: Весела Прошкова, 1990

chitanka.info

Еди бе разгневен, но лицето му изглеждаше безизразно, сякаш мисълта му бе далеч оттук. Взираше се в двегодишната си дъщеря Франси — малката се добра с несигурни стъпки до двойното легло, удари се в него, строполи се на пода и запищя оглушително.

— Твой ред е да я усмириш — каза Лора, без да пуска прахосмукачката от ръцете си. — И без това съм заета.

— За бога, нали ти я удари, оправяй се сама.

Еди се бръснеше на умивалника в кухнята.

Лора заряза работата си, пристъпи към Франси, чиято буза кървеше, отказа се от намеренията си, върна се, измъкна шнура на прахосмукачката и започна да го навива. Хич не я беше грижа — тази вечер апартаментът можеше да остане непочистен.

Другите деца, Джорджи, близо на шест години, Хелън — на четири, и Стиви — на три, се блещеха, олигавените им усти се усмихваха нерешително.

— По дяволите, здравата се е ударила. — Еди притисна пешкира към бузата на малката. — Погледни, сигурно ще трябва да се шие. Как успя да го направиш?

Лора мълчеше, нямаше никакво намерение да му отговаря, беше капнала от умора. Момчетата — така Еди наричаше приятелите си — щяха да дойдат довечера в девет, за да играят покер. Лора трябваше да приготви най-малко двајсет сандвича с пастет и шунка за обичайната им среднощна вечеря. Еди бе спал през целия ден и сега тепърва се обличаше.

— Ще благоволиш ли да я заведеш в болницата? — изръмжа той, едната му буза беше покрита с крем за бръснене.

— Ако отида пак аз, онези ще си помислят, че само ти я удряш, пък и честно казано, така си е.

— Не ми излизай с този номер, особено сега — отвърна Еди. — По дяволите, кои са „онези“? Майната им!

След двајсет минути Лора влезе в чакалнята на болницата „Сейнт Винсът“ на „Уест стрийт“ № 11. Отпусна се на твърдата скамейка и притвори очи. Преди нея имаше седем души и сестрата я предупреди, че трябва да почака около половин час, като обеща да побърза — бузата на малката кървеше слабо. Лора бе успяла да измисли правдоподобно обяснение: Франси паднала върху прахосмукачката и се наранила от плъзгача на свързващата тръба.

Предполагаше, че ще ѝ повярват, защото бе ударила детето точно с тази тръба, докато малката я дърпаше от ръцете ѝ.

Водеше за трети път Франси в болницата, която се намираше на четири преки от дома им. Първия път носът на бебето беше счупен (от лакътя на Еди), после имаше слаб кръвоизлив в ухото, който упорито отказваше да спре, третия път ръката на Франси беше счупена, но родителите ѝ не разбраха. Пък и откъде можеха да знаят — счупената кост не се виждаше. Но точно тогава окото на малката беше посиняло и в живота им се появи служителката от Социални грижи. Навярно ги бе наклеветила някоя съседка и Лора беше сигурна, че това бе работа на проклетата мисис Ковини от партера.

Мисис Ковини беше от онези трътлести, облечени в черно италиански мамички с железни нерви, които през целия си живот са заобиколени от деца и непрекъснато ги мляскат, сякаш са рядък и безценен дар божи. Лора беше забелязала, че тези жени не ходят на работа. Самата тя работеше пет вечери седмично в закусвалня в центъра на града. Работата ѝ, съчетана с усилието да става всяка сутрин в шест, за да изпържи бекон с яйца на Еди, да приготви кутията с обяда му, да нахрани децата, които вече бяха станали, и да се занимава с тях по цял ден, беше достатъчна да умори дори вол.

Шпионската дейност на мисис Ковини им навлече близо двуметровото чудовище с напълно подходящото ѝ име мисис Краби^[1].

— Навярно ви е трудно с четирите деца, мисис Ригън... Използвате ли противозачатъчни средства?

О, по дяволите! Лора раздвижи главата си върху облегалката на скамейката и тежко въздъхна — Чувстваше се също като в гимназията, когато ѝ се налагаше да решава някоя безкрайно скучна алгебрична задача. Двамата с Еди бяха католици. Самата тя може би щеше да взима противозачатъчни таблетки, но Еди не даваше да се издума за тях, тъй че въпросът беше приключен. Самата тя — каква ирония — ако беше сама, нямаше да има нужда от хапчета. Все пак този аргумент успя да затвори устата на дъртата Краби и Лора дори изпита известно удовлетворение. Поне двамата с Еди имаха известни права, нали?

— Следващият — покани усмихнатата сестра.

Младият лекар подсвирна.

— Какво се е случило?

— Малката падна върху прахосмукачката.

Лора усети познатата миризма на дезинфекционно средство. Лекарят взе хирургическата игла. Франси бе задрямала в чакалнята, но когато ѝ сложиха упойката, се събуди и непрекъснато пищя по време на операцията. Лекарят ѝ даде слабо приспивателно, измърмори нещо на сестрата и се обърна към Лора:

— Какви са тези синини по ръцете ѝ?

— Ами... ударила се е, докато играела вкъщи — кожата ѝ е много нежна.

Лора се питаше дали не бе попаднала на същия лекар, при когото бе идвала преди три-четири месеца.

— Почакайте малко.

Сестрата се върна и заедно с лекаря прегледаха картоната, който беше донесла, сетне каза:

— Тук е отбелязано, че ви посещава служителка от Социални грижи.

— Вярно е.

— Имате ли определен ден за посещения?

— Да, записала съм го — излъга Лора.

Мисис Краби връхлетя без предупреждение в понеделник вечерта. Еди току-що се беше прибрал и бе отворил кутия бира. Той беше строител и работеше извънредно през лятото, когато дните бяха по-дълги. Щом се прибереше вкъщи. Еди неизменно се отправяше към умивалника, изтриваше се с пешкир, отваряше кутия бира и се настаняваше на покритата с мушама кухненска маса.

Мисис Краби пристигна точно в момента, когато Лора беше нахранила децата и се канеше да ги изпрати да спят. Еди изпсува, като видя служителката на вратата.

— Надявам се, че не ви преча...

„Как ли пък не!“ — помисли си Лора.

— Как я карате?

Лицето на Франси беше бинтовано и превръзката бе влажна и изцапана с жълтък — от болницата бяха предупредили да не я свалят. Еди, съпругата му и мисис Краби седнаха в кухнята и натрапницата им изнесе цяла лекция:

— Трябва да разберете, че и двамата използвате малката Франсиз за отдушник на лошото си настроение. Някои блъскат по стената или се карат помежду си, а вие сте свикнали да биете детето, нали?

Тя се усмихна уж дружелюбно и впери поглед в тях.

Еди се намръщи и смачка кибритената кутия в шепата си. Лора неспокойно се въртеше на стола, но мълчеше — знаеше, че жената е права. Преди да се роди Франси, най-често шамарите изяждаше Стиви, дори прекалено често. Ясно бе едно — изобщо не бяха искали трето дете, или поне не, докато живееха в този малък апартамент. А Франси беше четвъртото.

Мисис Краби продължаваше да говори:

— Но и двамата трябва да разберете, че Франси *съществува*.

Лора се успокои, щом разбра, че натрапницата очевидно не възнамерява отново да подхване въпроса за противозачатъчните таблетки. Забеляза, че Еди беше готов да избухне — пиеше бирата си така, сякаш се срамува, че са го заварили с кутията в ръка, но с маниера на човек, който е пълен господар в дома си.

— Може би се нуждаете от по-голям апартамент, с повече стаи? Това доста ще облекчи опънатите ви нерви.

Еди се почувства задължен да изясни материалното им положение.

— Печеля добре, защото съм добър оксигенист, но и разходите ни са големи. Точно сега не ми се ще да търся по-голямо жилище.

Мисис Краби огледа стаята. Черната ѝ, грижливо фризирана коса приличаше на перука.

— Имате хубав телевизор. Ваш ли е?

— Да, но все още го изплащаме, пък и той е само част от разходите.

Лора изтръпна: изплащаха още сто и петдесет долара за ръчния часовник на Еди. За щастие той не го носеше в момента — ходеше на работа с евтиния.

— Струва ми се, че и мебелите също са нови. И тях ли сте купили?

— Да — отвърна Еди, облегна се назад и обгърна с крака пречката на стола си. — Жилището беше мебелирано, но да бяхте видели... — Той презрително махна с ръка към канапето.

Лора се намеси в негова подкрепа:

— Бяха поставили някаква пластмасова вехтория, покрита с червен дунапрен, върху която изобщо не можеше да се седи.

Искаше ѝ се да добави, че при това имаше опасност да ти насини задника.

— Ще си купим мебели, когато се преместим в ново жилище — каза Еди и кимна по посока на канапето и креслата, тапицирани с бежово кадифе на розови и сини цветя. Бяха взели мебелите преди по-малко от три месеца, но вече биха изцапани с шоколадово мляко и портокалов сок. Лора не успяваше да ги опази от децата, въпреки че непрекъснато им крещеше да играят на пода.

Всъщност мисис Краби намекваше, че мебелите още не са изплатени, не че бе загрижена за удобството им или за обзавеждането на жилището.

— Последната вноска е следващия месец — каза Еди.

Естествено, лъжеше. Трябваше да плащат още четири-пет месеца, защото бяха пропуснали две вноски и продавачът от магазина на Четиринайсета улица заплашваше да си прибере мебелите.

Дъртата кранта изнесе цяла лекция против покупките на кредит: „Винаги внасяйте цялата сума. Разберете, че щом не можете да платите в брой, значи не можете да си го позволите“.

Лора едва успяваше да сдържи гнева си, въпреки че бе ядосана не по-малко от Еди. Беше разбрала, че най-ефикасният начин да се отървеш от натрапниците е привидно да се съгласяваш с всяка тяхна дума — след време те преставаха да идват.

— ... Ако продължавате да се държите така с малката Франсис, ще потърся съдействието на закона — убедена съм, че това няма да ви хареса, защото означава малката да бъде отведена на друго място.

Подобна идея се стори изключително привлекателна за Лора.

— Къде ще я водите? — изписука Джорджи, който се беше промъкнал под масата, облечен само с панталоните на пижамата.

Мисис Краби не му обърна внимание, готвеше се да тръгва.

След излизането ѝ Еди отново изпсува и отиде да си вземе още една бира.

— Гадно вмешателство в личния ми живот. — Той затвори с ритник вратата на хладилника.

Лора прихна да се смее:

— Господи, спомняш ли си онова старо канапе?

— Жалко, че вече го няма, здравата щеше да ѝ насини задника.

Същата вечер около полунощ Лора вдигна тежкия поднос с четирите огромни сандвича и чашите кафе и внезапно си спомни онова, което съзнателно се опитваше да забрави през последните пет дни. Невероятно, но не бе мислила по този въпрос цели пет дни. Сега беше почти сигурна. Еди щеше да побеснее.

На другата сутрин, точно в десет, Лора позвъни от будката за вестници на доктор Уиблър. Каза му, че бърза, и той ѝ определи час за единайсет и петнайсет. На излизане Лора срещна в коридора мисис Ковини, която миеше белите плочки пред своята врата. Хрумна ѝ, че това е лошо предзнаменование — двете не си говореха.

— Не е толкова лесно да ви направя аборт. — Доктор Уиблър сви рамене и се усмихна престорено, сякаш искаше да каже: „Всичко зависи от самата вас, аз съм мъж, и при това лекар“.

Докторът промърмори:

— Нежеланата бременност може да се избегне и тогава няма да са необходими аборти.

Лора започна да се вбесява, но успя да запази учтиво и любезно изражение.

— Докторе, вече ви казах, че строго спазваме правилата на католическата вяра, или поне съпругът ми ги спазва — разбирате, че подобни неща са неизбежни. Имайте милост — вече съм родила четири деца.

— Откога католичките започнаха да правят аборти? Аз отказвам да го сторя, мисис Ригън, но мога да ви изпратя при друг лекар.

Кой казваше, че напоследък било много лесно да направиш аборт?

— Може би ще успея да събера пари... Колко ще струва?

Доктор Уиблър вземаше евтино, затова се лекуваха при него.

— Не става въпрос за пари. — Лекарят губеше търпение, чакаха го други пациенти.

Лора се опита да блъфира:

— Нали правите аборти на други жени, защо не и на мен?

— Щях да го направя, ако здравето ви беше в опасност.

Лора разбра, че няма да успее да го убеди — разходката ѝ струваше седем долара и петдесет цента. Единствената полза бе, че успя да получи нова рецепта за приспивателно. Същата вечер събщи

новината на Еди. По-добре да му каже веднага, вместо да отлага, защото от опит знаеше, че всяко отлагане беше истинско мъчение — проклетата мисъл непрекъснато я терзаше.

— *О, господи!* — простена Еди и се тръсна на канапето върху ръката на Стиви, която малкият беше протегнал точно в момента, когато баща му се строполи върху нея.

Стиви изпищя.

— Я млъквай! Не съм те убил — изръмжа Еди. — Ами сега? Какво ще правим сега?

„Ами сега?“ Лора напразно се опитваше да отговори на този въпрос. По дяволите, какво можеше да направи, освен да се надява на спонтанен аборт, което бе практически невъзможно. Можеше да падне по стълбите или нещо подобно, но поне досега не бе имала смелостта да го направи. Писъците на Стиви звучаха като ужасен музикален съпровод, също като във филмите на ужаса.

— Млъквай, Стиви!

Франси също започна да реве — Лора още не я беше нахранила.

— Ще ми се да се напия — заяви Еди. — Предполагам, че нямаме нищо за къркане.

Знаеше прекрасно, че няма. Алкохолът никога не се задържаше у тях.

Еди се приготви да излезе.

— Няма ли да хапнеш нещо? — попита Лора.

— Не. — Той навлече пуловера си. — Искам поне за малко да забравя цялата тази гадост.

Лора натъпка Франси с картофено пюре от шише с биберон — така беше по-лесно, отколкото с лъжичка. Остави на другите деца кутия смокини и десет минути по-късно последва примера на съпруга си, само че отиде в някакъв бар в другата част на града, който той не посещаваше. Имаше късмет — днес не беше на работа. Изпи две уискита с лимон, последвани от бутилка бяло вино, после някакъв много симпатичен мъж я заговори и я почерпи още две уискита. След четвъртата чаша се почувства великолепно — въобразяваше си, че е почтена и важна дама, кипреше се на високото столче и се оглеждаше крадешком в огледалото зад бутилките. Какво ли ще стане, ако започне живота си отново? Никакъв брак, никакъв Еди, никакви деца, да започне от самото начало, да обърне нова страница.

— Питам те дали си омъжена?

— Не — излъга Лора.

Но с изключение на този въпрос кавалерът ѝ говореше само за футбол — същия ден беше спечелил някакъв облог. Лора витаеше в облаците: някога е била омъжена и обичана от съпруга си... Предварително ѝ беше известно, че никога няма да бъдат богати, но заплатата му щеше да им стига да живеят прилично. Бог ѝ беше свидетел, че не е капризна жена — къде отиваха всичките им пари? За децата — ето къде. Жалко, че Еди беше католик, а щом се омъжиш за такъв...

— Хей, ти не ме слушаш!

Лора не позволи на гласа да я изтръгне от фантастичния свят на мечтите. Та нали и тя някога копнееше за обич и за щастие, искаше да създаде прекрасен дом за Еди. Сега натрапниците не я оставяха на мира дори в *собствената ѝ къща*. Нима мисис Краби знаеше какво е да бъдеш събуден в пет сутринта от плача на дете, или да бъдеш оципан от Стиви или от Джорджи, след като си спала само няколко часа и цялото ти същество жадува за сън? Точно тогава децата ги дразнеха най-много, през тези кошмарни утрини двамата с Еди ги биеха. Лора усети, че ще се разплаче, затова се заслуша в думите на непознатия, който продължаваше да говори за футбол.

Той предложи да я изпрати и Лора се съгласи — беше толкова замаяна, че трябваше да се облегне на ръката му. Пред вратата му каза, че живее с майка си и не може да го покани. Той започна да настоява, но тя го отблъсна и тръшна вратата, която автоматично се затвори. Преди да стигне до третия етаж, чу стъпки зад себе си и си помисли, че непознатият е успял да се промъкне, но се оказа, че е Еди.

— Ей, малката, как си? — измърмори съпругът ѝ, забравил неволите си.

Децата бяха влезли в хладилника — правеха го поне веднъж месечно. Еди изблъска Джорджи и затвори хладилника, подхлъзна се върху разпиляния по пода зелен фасул и едва не падна.

— За бога, пуснали са газта! — извика той.

Всички кранчета бяха отворени, навсякъде миришеше на газ. Еди завъртя крановете и отвори широко прозореца.

Джорджи ревна, последваха го и другите.

— Млъквайте! — изкрещя Еди. — По дяволите, какво им става? Да не би да са гладни? Нахрани ли ги?

— Разбира се — отвърна Лора.

Еди се блъсна в рамката на вратата, кракът му бавно се огъна и той се сгромоляса на пода. Четиригодишната Хелън се засмя и плесна с ръчички. Стиви се хилеше. Еди прокле цялото семейство и запрати пуловера си към канапето, но не го улучи. Лора запали цигара, още беше в прекрасно настроение благодарение на изпитото уиски.

В банята се счупи някакво стъкло, но тя само повдигна вежди и дръпна от цигарата си. Хрумна ѝ, че трябва да завърже Франси в кошчето, и с нежелание се запъти към нея. Бебето седеше в ъгъла като мръсна парцалена кукла. Кошчето стоеше в спалнята, както и двойното легло, на което спяха останалите три деца. Лора си помисли, че проклетата спалня напълно отговаряше на предназначението си — беше пълна с легла^[2]. Дръпна Франси за лигавчето, но в този миг бебето се оригна и повърна върху ръката ѝ пихтиеста пресечена маса.

— Уф! — Лора изпусна детето и с отвращение почисти ръката си.

Главата на Франси се удари в пода и тя изпищя. Лора изплакна ръката си, като изблъска Еди, който вече се бе съблякъл гол до кръста и се бръснеше пред умивалника.

— Къркана си — заяви Еди.

— Голяма работа.

Лора се върна при Франси и я разтърси, за да я накара да млъкне.

— Престани, за бога! Ти пък за какво ревеш?

— Дай ѝ аспирин, и ти си вземи — нареди Еди.

Лора го напусва. Само да посмее да я докосне тази вечер — тя щеше да се върне в бара. Точно така — заведението работеше до три сутринта. Осъзна, че притиска възглавницата към лицето на бебето, за да го накара да замълчи поне за миг. Спомни си думите на мисис Краби: „Франси се е превърнала във ваша жертва“. Жертва ли? По-скоро в отдушник за двамата. Наистина, биеха бебето повече от другите деца, но то ревеше повече. Лора приложи на дело мислите си и удари силен шамар на Франси. Нали точно така се постъпва с изпаднали в истерия хора? Зашеметено, бебето наистина млъкна, но само за няколко секунди, след което заплака още по-силно.

Съседите от долния етаж започнаха да чукат по тавана. Лора си представи как блъскаха с дългата дръжка на метлата и в знак на протест три пъти тропна с крак по пода.

— Слушай, ако не накараш това дете да млъкне... — заплашително промърмори Еди.

Лора се събличаше пред отворения гардероб. Облече нощницата си и пъкна крака в стари кафяви мокасини, които ѝ служеха вместо домашни пантофи. Еди беше счупил стъклената етажерка в банята, върху която поставяха четките за зъби. Лора изблъска с крак парчетата — тази вечер нямаше сили да ги измете. За какво беше дошла? Да, за аспирин. Взе някакво флаконче, но то се изплъзна от пръстите ѝ още преди да развинти капачката. Тряс — таблетките се разпиляха по целия под. Жълти таблетки — приспивателното. Колко жалко! Ще ги измете утре. Лора взе два аспирина.

Еди крещеше и размахвайки ръце, се опитваше да подкара децата към другото двойно легло. Това бе задължение на Лора и тя знаеше, че съпругът ѝ го правеше само защото не искаше децата да останат будни през цялата нощ и да му пречат.

— Ще ви напляскам всички, ако не се заковете в леглото!

„Бум-бум-бум“ — от долния етаж.

Лора се строполи в леглото и се събуди едва от звъна на будилника. Еди изстена и неохотно се измъкна от завивките. Лора полежа още няколко блажени секунди, преди да чуе звука, който означаваше, че Еди е сложил чайника. Останалото беше нейно задължение: трябваше да приготви нескафе, портокалов сок, бекон и яйца, гореща овесена каша за децата. Припомни си предишната вечер. Колко уискита с лимон бе изпила? Може би пет, плюс една бира. Благодарение на аспирините не се чувстваше зле.

— Хей, какво му е на Джорджи? — извика Еди. — По дяволите, какво е това в клозета?

Лора си спомни за счупеното шишенце и изпълзя от леглото.

— Сега ще помета.

Еди се бе надвесил над Джорджи, който лежеше пред вратата на тоалетната.

— Сигурно са приспивателни. Навярно Джорджи е глътнал някое хапче. Виж и Хелън!

Момиченцето лежеше на пода в банята под душа. Еди го разтърси, като се опита да го събуди.

— Господи, изглежда, че са в кома.

Той хвана за ръката Хелън и я издърпа навън. Вдигна Джорджи, взе го под мишница като чувал с брашно, понесе го към умивалника, намокри кърпата за чинии и избърса с нея лицето на детето.

— Трябва ли да повикаме лекар? За бога, размърдай се, подай ми Хелън.

Лора се подчини, после машинално навлече някаква рокля, без да събува мокасините. Трябваше да телефонира на доктор Уиблър. Не, болницата беше по-близо.

— Помниш ли номера на „Сейнт Винсът“?

— Не — отвърна Еди. — Какво да дам на децата, за да повърнат? Какво изобщо се дава за повръщане? Май че горчица.

— Да, така мисля.

Лора затвори вратата след себе си. Главата ѝ все още беше замаяна и едва не се препъна по стълбите.

— Ех, ако имах късмет! — помисли си тя, защото си спомни, че е бременна, но падането нямаше да ѝ помогне, освен ако не бе в последния месец.

Беше забравила да вземе монета за телефона, но собственикът на будката за вестници ѝ зае пет цента. Беше много рано, той току-що беше отворил. Лора откри номера на болницата в указателя, но когато влезе в кабината, установи, че е забравила половината цифри. Налагаше се пак да погледне в указателя. Продавачът я наблюдаваше, беше му казал, че се е случило нещастие и трябва спешно да позвъни в болницата. Лора взе слушалката и набра номера, доколкото си го спомняше, сетне натисна вилката с показалеца на дясната си ръка, за да не я види продавачът — сигурна бе, че е избрала погрешен номер. Знаеше, че я наблюдават, затова се престори, че говори. Монетата се върна в улея, но тя не я прибра.

— Моля, спешен случай. — Лора продиктува името си и адреса. — Отравяне с приспивателно, ще е необходима стомашна помпа... Благодаря, дочуване.

После се върна у дома.

— Още са в безсъзнание — съобщи Еди. — Колко таблетки смяташ, че са изпили?

Стиви пицеше — явно беше гладен, а Франси плачеше, защото все още беше завързана в кошчето. Лора огледа пода в банята, но не можа да прецени колко таблетки липсват. Десет, а може би петнайсет? Покритите със захар хапчета явно се бяха усладили на децата. Почувства се объркана, изплашена и смазана. Еди беше стоплил вода в чайника и двамата изпиха по чаша нескафе. Еди каза, че не е намерил горчица (Лора си спомни, че бе употребила последната за сандвичите с шунка), сетне се опита да налее по малко кафе в гърлата на децата. Те не можаха да го погълнат и то се разля върху гърдите им.

— Измети боклука, иначе и Стиви ще се нагълта. — Еди кимна с глава към тоалетната. — Кога ще дойде Бърза помощ? Трябва да тръгвам. Бригадирът е мръсник, мрази закъсненията.

Той взе кутията за храна, установи, че е празна, изпсува и я запрати в умивалника.

Лора успя някак си да нахрани Франси, въпреки че главата ѝ все още бе замаяна (бебето имаше нова синина — откъде, по дяволите, се бе появила!). Сетне се залови да храни Стиви с пуканки и мляко (той отказваше да яде горещата каша), остави го да довърши закуската сам, в резултат на което детето преобърна купата върху покритата с мушама маса. Джорджи и Хелън все още бяха проснати неподвижно върху двойното легло, където ги бе оставил Еди.

Нали все пак повиках Бърза помощ! — помисли си Лора. Защо се бавят? Тя пусна малкия транзистор и намери някаква станция, която предаваше забавна музика. После преоблече Франси — явно бебето плачеше, защото пелената беше мокра. Тази сутрин дори обичайният рев на Франси не успяваше да я раздразни. Стиви се приближи с несигурни стъпки до Джорджи и Хелън и започна да ги побутва, като се опитваше да ги събуди.

Лора изхвърли и изми гърнето на децата, помете счупените стъкла и таблетките, отдели последните и ги постави върху празната поличка в аптеката.

В десет часа слезе до будката за вестници, върна парите на собственика и отново потърси в указателя номера на болницата. Този път го набра, съобщи за случилото се и запита защо все още не идват.

— Казвате, че сте се обаждали в седем? Странно, аз бях на смяна. Веднага ще изпратим Бърза помощ.

Лора купи от гастронома четири литра прясно мляко и храна за децата и се върна вкъщи. Главата ѝ се бе прояснила, но все още ѝ се спеше. Дали Джорджи и Хелън дишаха? Нямаше абсолютно никакво желание да провери. Довършваше третата чаша кафе, когато линейката пристигна.

Лора хвърли поглед към огледалото, но нямаше сили дори да се огледа. Може би ще е по-добре, ако изглежда разтревожена... Двама мъже с бели престилки и със стетоскопи влязоха и веднага се отпавиха към децата. Наведоха се над тях, промърмориха нещо и нетърпеливо възкликнаха. Единият се обърна и попита:

— Какво са глътнали?

— Приспивателно. Докопали са нембутала.

— Не забелязахте ли, че момченцето е вече студено?

Той сочеше Джорджи. Единият лекар уви децата с одеяла, другият приготви спринцовката и ги инжектира.

— Няма смисъл да ни се обаждате до два-три часа — каза единият, другият добави:

— Остави я, тя е в шоково състояние. Госпожо, съветвам ви да пийнете горещ чай и да си легнете.

Те побързаха да излязат, шофьорът пусна сирената и линейката се понесе към болницата.

Воят на сирената беше подет от Франси, която стоеше с разкрасени дебели крачета, докато урината се процеждаше от събраната на топка пелена между тях. Всички гумирани гащички бяха мръсни и стояха в легена под умивалника — трябваше да бъдат изпрани още предишната вечер. Лора зашлеви бебето само за да го накара да млъкне поне за миг. Франси падна, а Лора я ритна в корема — не го беше правила досега. Малката остана да лежи на пода и за пръв път не издаде нито звук.

Стиви се блещеше, сякаш не знаеше дали да се смее, или да плаче. Лора захвърли обувките си и отиде да потърси кутия бира. Естествено, хладилникът беше празен. Среса косата си и отиде до гастронома. Когато се върна, намери Франси да седи и да плаче на същото място. Лора си отвори една бира, отпи малко, сетне смени пелената само за да си намери работа. Взе бирата със себе си, напълни умивалника със сапунена вода и накисна шестте чифта гумирани гащички, както и няколко изстискани, но мръсни пелени.

Точно по обяд на вратата се позвъни. Беше проклетата мисис Краби — нейното и на ченгетата присъствие бе еднакво нежелано.

Този път Лора се държа безочливо и прекъсваше старата кранта на всяка дума. Мисис Краби питаше как децата са се добрали до приспивателното и кога са го изпили.

— Не разбирам защо което и да е човешко същество трябва да понася подобно натрапничество! — изкрещя Лора.

— Осъзнавате ли, че синът ви е мъртъв? Получил е многобройни вътрешни кръвоизливи от стъклата.

Лора пусна една от любимите псувни на Еди.

Старата кранта си отиде и Лора изпи три кутии бира, защото беше жадна. Отново се позвъни, тя реши да не отваря, но скоро започнаха да блъскат по вратата. След няколко минути ѝ писна и отиде да отключи. Този път старата Краби беше придружена от двама мъже с бели престилки, единият носеше чанта. Лора се опита да се съпротивлява, но ѝ надянаха усмирителна риза. Не я закараха в „Сейнт Винсът“, а в друга болница. Двама души я държаха, докато трети ѝ сложи инжекция, която почти я зашемети.

Ето как месец по-късно тя успя да направи аборт — най-хубавото нещо, което ѝ се бе случило напоследък. Наложиха ѝ се да остане в „Белвю“ цял месец. Психиатрите, изглежда, ѝ вярваха и я разбираха, когато казваше, че брачният живот ѝ е омръзнал, но все пак признаваха, че лечението цели запазването на този брак. Трите деца (Хелън бе оживяла) бяха настанени в нещо като безплатна детска градина. Еди дойде на свиждане, но тя не пожела да го види и за щастие лекарите не я принудиха да го стори. Лора искаше развод, но знаеше, че Еди няма да се съгласи — според него хората изобщо не се развеждаха. Тя искаше да бъде свободна, независима и да остане сама, нямаше никакво желание да види децата си.

— Иска ми се да започна нов живот — сподели Лора с психиатъра, който ѝ бе досадил почти колкото мисис Краби.

Разбираше, че най-сигурният начин да се измъкне от болницата е да заблуди специалистите. Ето защо постепенно започна да се нагажда. Казаха ѝ, че ще я изпишат само при условие че се върне при Еди, но тя успя да изкопчи от лекаря предписание — настояваше да бъде в писмена форма — според което не трябваше да ражда повече деца. На

практика това означаваше, че има право да използва противозачатъчни средства.

Лекарското предписание изобщо не се понрави на Еди.

— Това не е истински брак — мърмореше той.

Докато Лора беше в „Белвю“, съпругът ѝ си намери приятелка и понякога не се прибираще вкъщи, а отиваше на работа направо от дома ѝ. Лора нае детектив и само за един ден откри името и адреса на съперницата си. Сетне подаде молба за развод, като се позоваваше на изневярата на Еди, и обяви, че не желае издръжка — истинска съвременна жена. Нямаше нищо против децата да живеят при Еди — и без това той ги обичаше повече.

Лора започна работа на редовна смяна в универсален магазин. Отначало ѝ се стори трудно да стои на крак по цял ден, но общо взето, работата ѝ беше много по-лека от предишната. Та нали беше само двайсет и пет годишна и доста привлекателна, стига да имаше време да се гримира и да се облече добре. При това новата служба ѝ даваше възможност да се издигне.

— Сега съм спокойна — каза Лора на новата си приятелка, с която бе споделила миналото си. — Чувствам се странно, сякаш съм на сто години, а всъщност още съм млада. Да се омъжа отново? Не, за нищо на света.

Изведнъж се събуди и осъзна, че всичко е било само сън. Не, не всичко. Замайването ѝ постепенно се разсейваше, усещаше нещо по-различно от внезапното сепване, съпровождащо пробуждането и сблъскването с действителността. Лекарите ѝ бяха предписали два вида таблетки. Едва сега осъзна, че е била измамена — лекарствата трябваше да я накарат да гледа оптимистично на живота, да я разведряват, но единствената цел на лекарите е била да я вкарат обратно в капана на семейния живот — също като замаяна овца. Внезапно осъзна, че стои с пешкир в ръка пред умивалника в дома си на Хъдсън стрийт. Беше сутрин, часовникът до леглото показваше 10:22. Но нали беше *лежала* в „Белвю“? Джорджи явно беше умрял, защото бяха останали само Стиви, Хелън и Франси. От датата на вестника върху кухненската маса разбра, че е вече септември. Къде беше документът с подписа на лекаря? Навярно в портмонето ѝ.

Веднага провери, но не го намери. Отвори джоба на ръчната си чанта, но и той бе празен. Сигурна бе, че притежава такъв документ. Уплаши се, че е още бременна, но тялото ѝ не беше променено. Сетне, сякаш водена от хипнотична сила, тръгна към издрасканата кафява кожена кутия, където пазеше герданите и гривните си. Вътре откри стара табакера от потъмняло сребро, която побираше само четири цигари — отвори и намери сгъната и смачкана бяла хартийка. Е, поне документът наистина съществуваше.

Отиде в банята и погледна в аптекката. Как ли изглеждаха таблетките? Намери някакви хапчета, наречени „Оврал“. Съдейки по названието навярно бяха противозачатъчни. Явно ги пиеше защото шишенцето беше полупразно, и внезапно си спомни, че Еди беше бесен. Е, ще трябва да се примири.

Но Лора не бе проследила приятелката му с помощта на детектив, не бе работила в универсален магазин. Странно, ясно си спомняше как продава пъстри шалчета и трикотаж, как се гримира и е красива, как си е намерила нови приятели. Може би Еди наистина имаше любовница? Изобщо не беше сигурна. Все пак той бе принуден да се примири с противозачатъчните таблетки — малко утешение за нея. Но това не можеше да компенсира всичко онова, което бе изтърпяла. Франси плачеше — навярно трябваше да я нахрани.

Лора стоеше насред кухнята и, прехапала долната си устна, размишляваше с какво да нахрани Франси, за да я накара да млъкне. Сега, когато отново бе в съзнание, трябваше да се опита да мисли. Боже мой, та нали животът не можеше да продължава по същия начин? Навярно бе загубила работата си в закувалнята и се налагаше да си потърси нова, защото не можеха да живеят само от заплатата на Еди. *Трябва да нахрани Франси.*

На вратата се позвъни. Лора се поколеба за миг, сетне натисна бутона за външната врата. Кой ли е?

Франси изпищя.

— Добре де! — троснато извика Лора и се отправи към хладилника.

Някой почука на вратата.

Лора отвори — беше мисис Краби.

[1] Свадлив, неразбран (англ.). — Бел.пр. ↑

[2] Вадкооh — буквално, стая с легла. — Бел.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.